

[Steen Folke]

rigtigt, så det kan være, statsministeren kan demtere. Men hvis der er hold i historien, vil det nok interessere de mange socialdemokratiske EF-modstandere at få oplyst, hvor meget statsministeren har lagt sig i selen for at sikre dette skridt på EF-integrationens vej.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Jeg må erkende, at det undrer mig lidt, at hr. Steen Folke har stillet dette spørgsmål, i hvert fald ud fra en saglig holdning til tingene, for folketinget er jo velbekendt med handlingsforløbet vedrørende det europæiske valutasamarbejde.

For det første blev sagen omtalt af økonomiministeren under forespørgselsdebatten den 23. januar 1979. Desuden er hele udviklingen detaljeret beskrevet i et notat, notatet af 9. januar 1979, der er tilstillet folketingets politisk-økonomiske udvalg og naturligvis også markedsudvalget.

Derfor må jeg sige, at det undrer mig, at man ligesom fremstiller tingene på en måde i retning af, at jeg ikke skulle have orienteret og rent mandatmæssigt dækket situationen ind.

Af gode grunde, som enhver ved, fandt Irland, Italien og England det vanskeligt på Det europæiske Råds møde i Bruxelles den 5. december sidste år at give et umiddelbart tilsagn om, at man kunne tilslutte sig EMSen fra det tidspunkt, den skulle iværksættes. Det gjorde man, uanset at de pågældende lande også fandt ideen om et valutasamarbejde rigtig.

Premierministeren fra Italien og premierministeren fra Irland udbad sig en uges frist til forhandlinger i deres respektive regeringer og parlamenter, før de afgav et endeligt svar. Jeg tror ikke på teorien om, at det var det, der skulle have udløst regeringskrisen i Italien.

I dagene efter mødet i Bruxelles var der også en del kontakter mellem hovedstæderne, for det var klart, at planen om EMS var bedst tjent med, at flest muligt lande deltog fra starten. Det var derfor også den danske regerings ønske og håb, at både Italien og Irland vil se sig i stand til at deltage. Dette gav jeg i generelle vendinger udtryk for i enslydende breve af 11. december 1978 til henholdsvis premierminister Andreotti og premierminister Lynch.

Spørgerens anvendelse af ordet bestikke skal jeg forbigå. Det er selvfølgelig klart, som også understreget af økonomiministeren den 23. januar her i tinget, at ethvert økonomisk tilsagn, som regeringen måtte give, udtrykkeligt fremsættes under forbehold af de bevilgende myndigheders godkendelse.

Steen Folke (VS):

Først lige en detalje, nemlig spørgsmålet om regeringskrisen i Italien, selv om det ikke så meget kommer sagen direkte ved. Jeg mener ikke, at det var EMSen, der udløste regeringskrisen, men at den var medvirkende til det, fordi det italienske kommunistparti vendte sig imod italiensk deltagelse i EMS i modsætning til det kristelig demokratiske parti. Nok om det.

Jeg kender udmærket det notat, som statsministeren henviser til, og som blev tilstillet først det politisk-økonomiske udvalg og senere markedsudvalget. Men det var altså et notat af 9. januar, længe efter at disse begivenheder havde udspillet sig, og det er et notat, som indeholder visse af de oplysninger, som jeg refererer til i begrundelsen for mit spørgsmål, men ikke dem alle. Derfor har jeg brugt den kilde, som er anført i mit spørgsmål.

Jeg tvivler ikke om, naturligvis, at der er politisk opbakning bag det, statsministeren har gjort her. Jeg mener for den sags skyld, at statsministeren kan få politisk opbakning bag et hvilket som helst tænkeligt skridt, ministeren agter at tage som led i udbygningen af EF-samarbejdet. Der er et stort flertal bestående af EF-tilhængere herinde, som er rede til automatisk at bakke op bag statsministeren, og for så vidt er jeg ikke i tvivl om, at der er parlamentarisk dækning for det, der er gjort. Det, der undrer mig, er proceduren der er fulgt, hvor der ikke har været tale om, så vidt jeg kan se, at der forlods har været en klar dækning, at spørgsmålet er blevet forelagt på en sådan måde, at man kan sige, der var en klar dækning bag ministerens tilsagn ved topmødet og de senere handlinger i forbindelse dermed.

Men derudover er det klart, at det interessante set fra min synsvinkel også er spørgsmålet: mener statsministeren, at der er virkelig opbakning også i statsministerens eget parti bag den meget aktive rolle, statsministe-